

BAANTJER

De Cock en de zwarte weduwe

Een nieuwe De Cock door
Peter Römer

De Fontein

BAANTJER

**De Cock en
de zwarte weduwe**

door Peter Römer

De Fontein

1

Rechercheur De Cock sjokte over het pad van begraafplaats Zorgvlied en het grind piepte en knerste onder zijn dikke zolen, alsof het last had van zijn zware tred. Hij had zijn handen in zijn zakken gestoken en de panden van zijn regenjas fladderden achter hem aan. De lucht was zwaar en vol van geuren die de naderende herfst aankondigden. De bomen die als een zwijgende erewacht het pad omzoomden lieten hun eerste bladeren vallen. Hij vond het nooit prettig om de gang naar het kerkhof te moeten maken, maar, bedacht hij optimistisch, hij kon na het bezoek weer terug naar huis. In tegenstelling tot de reden van het bezoek, in dit geval een oud-collega met wie hij in een ver verleden over het territorium van bureau Warmoesstraat had gewaakt.

Uit de aula kwamen klanken, die verwaaiden in de wind. Elvis Presley. De Cock vond dat een vreemde muziekkeuze voor een begrafenis, maar hij herinnerde zich dat Cor Huidekoper, de collega aan wie hier de laatste eer werd bewezen, een groot fan van Elvis was geweest. En hij herinnerde zich ook weer dat Cor die nummers de hele dag liep te zingen, tot hij er hoorndol van werd. Cor had na vijftien jaar de dienst verlaten. Hij had het moeilijk gevonden om zich te schikken in de pikorde, hij was meer iemand geweest die zijn eigen weg wilde gaan. Bovendien vond hij de verdiensten te laag en de vooruitzichten waardeloos. En dat laatste

was iets wat De Cock had kunnen meevoelen. Hij was als privédetective voor zichzelf begonnen, ‘Lekker eigen baas, De Cock,’ en was daar, naar hij had begrepen, ook nog behoorlijk succesvol in geweest. De laatste keer dat De Cock Cor was tegengekomen stapte hij in een grote Mercedes en had hij joviaal naar hem gewuifd. Maar De Cock was niet jaloers geweest. Hij moest er niet aan denken de hele dag achter vreemdgaande mannen aan te moeten lopen, of aan de baas van een kantoor te moeten rapporteren wie er een pak papier of een doosje paperclips mee naar huis had genomen. Hij had een opdracht in het leven die groter was en die verder ging dan het goedbetaalde kruimelwerk.

Toen hij de aula binnenkwam en uit respect zijn hoedje afnam, zag hij dat de laatste bezoekers van de teraardebestelling net door de grote achterdeuren naar buiten liepen, achter de kist aan de begraafplaats op. Blijkbaar had Elvis de overledene uitgeleide gedaan. De enige herinnering aan Cor Huidekooper in de verder verlaten aula was zijn portret, dat ongetwijfeld op de kist had gestaan. Het blozende gezicht van de eeuwige optimist – al kon bij het woord ‘eeuwig’ in dit geval een vraagteken worden geplaatst –, met de volle bos grijs haar die met zorg over het hoofd was gekamd. Het was Cor ten voeten uit. De Cock vond het pijnlijk dat hij te laat was op de uitvaart, maar hij had er niet veel aan kunnen doen. De tram die hem naar de President Kennedylaan had gebracht had langer dan een kwartier staan wachten achter een vrachtwagen die tijdens het uitladen de trambaan had geblokkeerd. De onverstoorbare chauffeur was pas weer achter het stuur gekropen toen twee jonge collega’s van Handhaving hem daartoe hadden aangespoord.

De Cock liep door de aula tussen de net verlaten bankjes naar de achterdeuren en rook de bedompte geur van de vergankelijkheid. Hij was blij dat hij de ruimte snel weer kon verlaten en in de frisse buitenlucht de rouwstoet zag lopen.

Het waren niet heel veel mensen die zich rond het graf hadden geschaard. De weduwe natuurlijk, Evelien Huidekoper, en hun twee kinderen; de dochter had op haar beurt ook twee kindjes aan haar hand. De kleinkinderen, nam De Cock aan. Onder de overige aanwezigen, van wie er een een foto nam met zijn telefoon, herkende hij een enkele collega van vroeger. De kist hing in de riemen boven het vers gedolven graf en toen de uitvaartbegeleider het teken gaf, lieten ze de kist langzaam in de diepte zakken. Aan de weduwe ontsnapte een snik en ze drukte een zakdoekje tegen haar neus. Haar zoon, die De Cock nog had gekend als driejarig ventje, maar die nu langer was dan zijn moeder, sloeg troostend een arm om haar heen. De kist lag inmiddels in het graf en de riemen werden teruggetrokken. De uitvaartbegeleider nodigde de weduwe en de kinderen uit om als eersten een handje aarde op de kist te werpen. Maar voor zij daartoe konden overgaan, stapte er een jonge vrouw uit de rij. Het was een elegante vrouw die gekleed ging in een donkerblauwe mantel, haar gezicht ging voor een groot deel schuil achter een enorme zonnebril. Haar houding en de bolling in haar jas deden vermoeden dat ze in verwachting was. Ze liep naar het graf en liet een rode roos op de kist vallen. Ze bleef nog even roerloos staan, haar blik gericht op de kist in het graf, en stapte toen resoluut weg.

De Cock hoorde het verbaasde geroezemoes van de overige aanwezigen en keek steels naar Evelien, die de jonge vrouw nakeek alsof ze een geest had gezien. Ze kwam pas weer bij zinnen toen ze door haar zoon met lichte dwang naar het graf werd geleid. De weduwe nam een schepje met aarde en wierp dat op de kist. Ze wilde het schepje doorgeven aan haar dochter, maar die schudde het hoofd en voerde haar twee kinderen weg van het graf.

De jonge vrouw in de blauwe jas, die verder niemand leek

te kennen, keek niet op of om terwijl ze doelgericht de begraafplaats verliet.

In de condoleanceruimte had De Cock een kopje koffie aangenomen en het bijbehorende plakje cake beleefd geweigerd. Hij had gewacht tot de andere aanwezigen de weduwe hun medeleven hadden betoond en was toen op haar afgestapt. 'Evelien.'

'Jurre, wat lief dat je gekomen bent.' Ze glimlachte triest. 'Ik weet zeker dat Cor het op prijs zou hebben gesteld.'

'We hebben heel wat meegemaakt vroeger.'

'Hij had het nog weleens over je. Alles in het goede.'

Nu glimlachte De Cock ook. Het gesprek had niet veel om het lijf, maar wat viel er ook te zeggen op zo'n moment. Hoewel De Cock nog wel vragen had. Cor was een paar jaar jonger geweest dan hij en was plotseling op straat in elkaar gezakt. Reanimatie had niet geholpen, hij was meteen dood geweest. Had hij het aan zijn hart gehad? De Cock durfde het niet te vragen aan de diepbedroefde weduwe. En over wie die jonge vrouw was geweest die een roos in het graf had geworpen, deed hij er ook het zwijgen toe. Hij drukte haar nogmaals de hand, mompelde een verontschuldigend woord en verliet de ruimte.

De herinnering aan de begrafenis zakte in de dagen die volgden snel weg door de routine van de dagelijkse werkzaamheden en De Cock zou niet meer aan Cor Huidekoper hebben gedacht als commissaris Buitendam hem er niet naar had gevraagd.

'Was jij nog op de begrafenis?'

'Uiteraard.'

De commissaris schudde zijn hoofd. 'Veel te jong gestorven. Weet jij waaraan?'

'Ik neem aan iets met zijn hart. Hij is op straat in elkaar gezakt.'

De commissaris haalde een zakdoek tevoorschijn en snoot zijn neus. ‘Verkouden,’ verontschuldigde hij zich na-saal. ‘Het is het jaargetijde. Jasje aan, jasje uit. Doodziek word je ervan.’

De Cock knikte invoelend. ‘Dat was het?’

Buitendam borg de zakdoek weg. ‘Is jou nog iets vreemds opgevallen?’ De vraag werd op nonchalante wijze gesteld, maar De Cock bespeurde iets van spanning in de stem van de commissaris.

‘Tijdens de begrafenis? Nee. Hoezo?’

‘Nee, niets. ’t Is goed. Eruit, De Cock.’

Maar zo snel liet De Cock zich niet wegsturen. Dat wil zeggen, niet deze keer. ‘Wat had mij dan moeten opvallen, als ik vragen mag?’

Buitendam keek op en wilde geïrriteerd het verzoek herhalen om de kamer te verlaten, maar hij zag de onverzettelijke blik in de ogen van zijn rechercheur en wist dat die een antwoord wilde op zijn vraag. ‘Het was zomaar een gedachte, een inval. Toen op het hoofdbureau het bericht kwam dat Huidekooper was overleden, opperde ik tijdens een vergadering om namens het korps een krans te sturen.’

De Cock had zich op Zorgvlied inderdaad afgevraagd of er vanwege vijftien jaar trouwe dienst een bloemstuk was gestuurd, maar hij had tussen de linten van de boeketten en kransen geen lint van de korpsleiding kunnen ontwaren. ‘En?’

‘Ik kreeg een telefoontje van hogerhand dat zo’n gebaar van onze kant niet op prijs werd gesteld.’

‘Van zijn vrouw?’ vroeg De Cock verbaasd.

‘Nee, van de korpsleiding zelf. Daarom dus dat ik mij afvroeg of jou nog iets vreemds was opgevallen.’

De Cock dacht na en schudde zijn hoofd.

‘Mooi. Dan zal het wel een bezuinigingsmaatregel zijn geweest.’

Met deze mededeling was voor Buitendam het gesprek afgesloten en in gedachten verzonken liet hij zich neerzakken achter zijn bureau.

Toen De Cock de deur al achter zich had dichtgetrokken, hoorde hij nog zacht: ‘Eruit, De Cock, eruit.’

Hij liep de grote recherechekamer op de tweede verdieping binnen en hoorde tot zijn genoegen het geruststellende getik van de vingers van zijn jonge collega Vledder, die ritmisch over het toetsenbord van zijn computer vlogen. Hij werkte in een uurtje een rapport uit, waar De Cock zelf een dag voor nodig zou hebben.

‘Wat had Buitendam?’

De Cock dacht even na. ‘Niets, eigenlijk.’

‘Waarom verbaast mij dat niet?’ zei Vledder met een grijns.

‘Hij wilde weten hoe de begrafenis van Cor Huidekooper was geweest.’

Keizer keek op van het dossier waarin hij was verdiept. ‘Heb jij hem goed gekend?’

‘Hij was in de beginjaren een tijdje mijn vaste maat. Wij liepen door de buurt om de rust te bewaren.’

‘Honderd jaar geleden dus,’ concludeerde Keizer.

‘Toen de hoertjes nog een gouden hartje hadden en hun pooiers het liefst een kaartje legden in het café,’ viel Vledder hem honend bij.

De Cock ergerde zich aan het laatdunkende commentaar van zijn jonge collega’s. Natuurlijk waren die jaren uit de vorige eeuw niet te vergelijken met die van nu, het leven toen was op vele vlakken gemoedelijker geweest, maar hij had ook de tijd meegemaakt dat de heroïne als een vloedgolf over de Zeedijk was geslagen, dat er bij bosjes drugsdoden vielen en de vrouwenhandel steeds internationaler en gewelddadiger werd. Hij bromde wat en besloot hun opmerkingen aan zich voorbij te laten gaan.

‘Ik bewaar er goede herinneringen aan.’ Vledder wilde daar weer iets komisch op antwoorden, maar De Cock was hem net voor. ‘Heb jij dat verbaal nou al af?’ En de blik op zijn gezicht liet niet veel ruimte voor discussie.

Die avond zat De Cock in zijn stoel somber voor zich uit te staren. Het was zijn vrouw opgevallen dat hij tijdens het eten ook al niet erg spraakzaam was geweest. Nu kwam het natuurlijk vaker voor dat haar man afwezig was als hij bezig was een van zijn moordzaken op te lossen, maar voor zover zij wist had hij op dit moment geen grote zaak onder handen.

‘Wat ben je somber, Jurre.’

Haar man knikte. ‘De dood van Cor houdt me bezig.’

Ze keek verbaasd op. ‘Cor Huidekooper? Ik wist niet dat je zo begaan was met hem.’

‘Ik kwam er vandaag achter dat er op zijn begrafenis vanuit de korpsleiding niet eens voor een krans was gezorgd.’ Hij keek opstandig naar haar op. ‘Dat is toch erg.’

‘Ja?’

‘Ja! Als je jarenlang je best hebt gedaan en je hebt ingezet voor een organisatie, dan is het normaal dat ze op je begrafenis een bloemetje sturen,’ zei hij verongelijkt. ‘Dat is wel het minste.’

Mevrouw De Cock zakte op de poef die naast de stoel van haar man stond en pakte zijn hand. Ze had het vermoeden dat het hem niet ging om dat bloemetje of de geringe aandacht die het hoofdbureau aan de begrafenis had geschonken. Het was meer het einde van het verhaal wat hem bezighield.

‘En als je dan die jonge gasten hoort over het werk dat wij vroeger deden... over die “hoertjes met gouden hartjes”, alsof het in die tijd zo’n pretje was!’

‘Jurre de Cock, je hebt medelijden met jezelf,’ sprak zijn vrouw hem streng toe.

‘Alsof het allemaal niets meer voorstelt wat je ooit hebt gedaan. Waar je in hebt geloofd.’

Ze schudde meewarig haar hoofd. ‘Je klinkt als een oude waakhond die ze opzij willen schuiven omdat hij geen nut meer heeft.’

‘Dat gevoel heb ik ook.’

Zijn vrouw stond resoluut op. ‘Klinkklare onzin, Jurre. Dat zit alleen maar in je eigen hoofd. Wat die jongens ook zeggen, niemand wil je kwijt. Sterker nog: ze kunnen je niet kwijt!’

Hoezeer zijn vrouw gelijk had werd al de volgende ochtend bewezen. De Cock had net de krant uit de brievenbus gehaald en op de keukentafel uitgespreid toen zijn oog viel op een berichtje op de voorpagina dat doorverwees naar een artikel verderop in de krant.

DODE EX-AGENT VERMOORD? luidde de kop.

Daarnaast stond een klein fotootje van een blozend hoofd met grijze hardos dat de lezer optimistisch aankeek.

2

‘Wel een goeie foto.’

Vledder had de krant opengeslagen bij het paginagrote artikel over de begrafenis van Cor Huidekooper, dat vergezeld ging van een foto waarop, tussen de andere aanwezigen, ook De Cock was te zien.

Het artikel zelf vertelde het verhaal van de voormalige politieagent aan bureau Warmoesstraat die een eigen recherchebedrijf was begonnen en daar heel succesvol in was geweest. Maar de afgelopen tijd had hij aan een opdracht gewerkt die hem in grote problemen had gebracht en de suggestie werd gewekt dat de dood van Cor geen natuurlijke oorzaak had.

Het artikel was geschreven door een zekere Jappe Verwoerd, die niet alleen journalist was, maar volgens eigen zeggen ook de biograaf van Cor Huidekooper. De schrijver ging niet in op de aard van het onderzoek dat Cor had gepleegd en meldde ook niet wat de gevaren waren waaraan hij was blootgesteld. Vanwege de biografie die hij aan het schrijven was en die binnenkort zou uitkomen, had hij de afgelopen tijd veel gesprekken met Cor gevoerd, en hij had gemerkt dat Cor zich steeds nerveuzer en achterdochtiger was gaan gedragen. Hij had de journalist toevertrouwd dat hij vreesde voor zijn leven en dat het hem niet zou verbazen als hem iets zou overkomen. Cor had de journalist bezwo-

ren niet met dit verhaal naar buiten te komen, maar nu Cor dood was, had de journalist natuurlijk de morele plicht gevoeld om toch te publiceren.

Vledder schoof de krant zuchtend van zich af. 'Morele plicht, jaja. Hij wil natuurlijk het boek verkopen.'

'Zou je denken?' vroeg De Cock peinzend.

'Hij moet het ijzer smeden nu het heet is. Cor dood, een beetje ranzige publiciteit, en hup, het boek verkoopt zichzelf.'

'Hm.' De Cock had er zo nog niet tegenaan gekeken. Hij had eigenlijk helemaal geen idee wat hij met het artikel aan moest. Had die journalist dit nu gewoon verzonnen of was er echt iets aan de hand geweest?

'Wat zou dat kunnen zijn?' onderbrak Vledder zijn gedachten.

'Wat?'

'Die zaak waar Cor mee bezig zou zijn geweest?'

'Geen idee. Ik was op zijn begrafenis, maar ik heb Cor al jaren niet meer gesproken.'

Vledder vouwde de krant op en gooide hem welgemikt in de prullenmand. 'Misschien onthult die schrijver dat pas in het boek.'

'Dan wachten we daar maar op.' Hij stond op en rekte zich uit. 'Kom, we gaan kijken of Lowie de koffie al klaar heeft.'

Het was een aantrekkelijk vooruitzicht om het vertrouwde buurtcafé op te zoeken, maar helaas gooide een min of meer toevallige ontmoeting met commissaris Buitendam roet in het eten.

'De Cock!' De Cock en Vledder waren al halverwege de stenen trap toen de commissaris hen op de eerste verdieping staande hield. Hij had de ochtendkrant met beide handen vast en hield hun pontificaal het artikel voor. 'Krant gelezen?'

'Zeker.'

‘En?’

‘En?’

‘En! En wat nu?’

‘Ik begrijp het niet, wat bedoelt u?’

Het hoofd van Buitendam begon alweer vervaarlijk rood aan te lopen. De Cock vreesde dat zijn commissaris een dezer dagen nog eens een hartaanval zou krijgen.

‘Er wordt hier ineens gesproken van moord, De Cock. Er is een oud-politieman vermoord maar er is blijkbaar niemand iets opgevallen!’

‘U bedoelt toch niet te zeggen dat dat mijn schuld is? Dat ik ervan had moeten weten? Het spijt me, maar ik ben geen helderziende.’

‘Maar waar komt zo’n artikel dan vandaan?’

‘Geen idee. En ik zou ook verder niet weten wat ik ermee moest.’

De Cock voelde zich in het geheel niet aangesproken en was klaar met het gesprek, maar de commissaris hield hem tegen. ‘Je zou eens kunnen informeren, misschien hoor je hier of daar nog wat.’

‘Informeren... natuurlijk, maar bij wie?’

Buitendam frommelde de krant ineen. ‘Hou je nu niet van de domme, De Cock. Je weet anders ook altijd verdomde goed waar je je informatie vandaan moet halen. Deze zaak trekt de aandacht en als het hoofdbureau vragen gaat stellen, wil ik graag een antwoord hebben.’

Lees verder in: *De Cock en de zwarte weduwe*

Eerste druk februari 2019

Copyright © 2019 Peter Römer

Copyright © 2019 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Het gebruik van de naam Baantjer is met toestemming van de erven A.C. Baantjer

Omslagontwerp Baqup

Omslagbeeld © Shutterstock.com

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN 978 90 261 4420 2

ISBN e-book 978 90 261 4421 9

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn fictief. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.